

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

วัฒนธรรมเป็นวิถีการดำเนินชีวิตของคนในสังคมเป็นแบบแผนการประพฤติปฏิบัติ และการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สมาชิกในสังคมเดียวกันสามารถ แก้ไขและซาบซึ่งร่วมกัน ดังนั้น วัฒนธรรมไทยคือวิถีชีวิตที่คนไทยได้สั่งสม เลือกรร ปรับปรุง แก้ไขจนถือว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม และได้ใช้เป็นเครื่องมือ หรือเป็น แนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาในสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ 2540:4) วัฒนธรรมไทย เป็นเอกลักษณ์ของความเป็นชนชาติไทย เป็นรากฐานของโครงสร้างสังคม สำนึกดีและความมั่นคงของชาติเป็นสิ่งที่แสดงถึงศักดิ์ศรีเกียรติภูมิและความภาคภูมิใจร่วมกันของคนไทย เป็นปัจจัยให้คนในชาติได้ประพฤติในทางที่ดีงาม มีคุณธรรมเพื่อพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคม และประเทศชาติ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2538:1)

การดำเนินงานด้านวัฒนธรรมของไทย มีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน การดำเนินงานเป็นไปตามแนวความคิด ความเชื่อ ของแต่ละยุค ตามลำดับคือ เคยจัดตั้งกองวัฒนธรรม เมื่อ พ.ศ. 2481 ก่อตั้งสภาวัฒนธรรมแห่งชาติเมื่อ พ.ศ. 2485 และจัดตั้งเป็นกระทรวงวัฒนธรรมเมื่อ พ.ศ. 2495 (กระทรวงศึกษาธิการ 2537:บทนำ) การจัดตั้งหน่วยงานทางวัฒนธรรมขึ้นเพราะรัฐบาลสมัยก่อนเชื่อว่าถ้าไม่มีการทำนุบำรุงรักษา วัฒนธรรมไว้ ประเทศต้องพบกับความสับสนวุ่นวาย เพราะวัฒนธรรมเป็นกรอบให้คนในชาติ มีจิตวิญญาณของตนเอง ไม่ตกเป็นทาสทางปัญญา เป็นทาสทางวัฒนธรรมของชาติอื่น

ต่อมาการบริหารและการจัดการวัฒนธรรมไทยมุ่งเน้นที่ความทันสมัย โดยมีความเข้าใจว่าความทันสมัย จะทำให้ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข และรูปแบบการดำเนินชีวิตที่บรรพบุรุษ สร้างสมกันมาในอดีต เป็นตัวถ่วงความทันสมัยของประเทศ จึงยุบกระทรวงวัฒนธรรมเป็น กองวัฒนธรรม ในสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อ พ.ศ. 2501 เป็นการลดความสำคัญ ของงานด้านวัฒนธรรมโดยมุ่งเน้นการพัฒนาประเทศทางด้านวัตถุและให้มีความทันสมัย ต่อมา กองวัฒนธรรมได้โอนไปอยู่ในกรมศาสนา ในปี พ.ศ. 2515

เมื่อประเทศไทยเป็นประเทศสมาชิกขององค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม แห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ซึ่งเป็นองค์การที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการพัฒนาการศึกษา

วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมของประเทศสมาชิก ทำให้วัฒนธรรมของไทยกลับมามีความสำคัญขึ้นอีก และได้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เมื่อ พ.ศ. 2522 มีฐานะเป็นกรมหนึ่งในกระทรวงศึกษาธิการ

ประกอบกับในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมานับตั้งแต่ประเทศไทย ได้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศมาตั้งแต่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504-2509) จนถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) แนวคิดและทิศทางการพัฒนาประเทศในแต่ละช่วงแผน จะเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมและเศรษฐกิจสังคมที่ค่อนข้างจะมุ่งเน้นการขยายตัวทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ทำให้การพัฒนาที่ผ่านมาประสบความสำเร็จต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในอัตราส่วนที่สูงอย่างต่อเนื่อง แต่ผลจากการพัฒนาดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างความเจริญทางเศรษฐกิจและปัญหาวิกฤติทางสังคม และวัฒนธรรมสังคมไทยมีความเป็น วัตถุนิยมมากขึ้นก่อให้เกิดปัญหาด้านพฤติกรรมของคนในสังคมคือ การย่อหย่อนในศีลธรรม จริยธรรม ขาดระเบียบวินัย การเอาตัวเขาเปรียบ ส่งผลให้วิถีชีวิตและค่านิยมดั้งเดิมที่งดงามของไทยเริ่มจางหายไปพร้อม ๆ กับการล่มสลาย ของสถาบันครอบครัว ชุมชน และวัฒนธรรมท้องถิ่น ประกอบกับกระแสแห่งการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกที่มีลักษณะไร้พรมแดนและการไหลบ่าของข้อมูลข่าวสารอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง เป็นผลให้มีการรับวัฒนธรรมใหม่อย่างขาดการศึกษาและเลือกสรรให้เหมาะสมและประสานสอดคล้องกับรากฐานของวัฒนธรรมไทย จะก่อให้เกิดวิกฤติการณ์มากยิ่งขึ้นในสังคมและวัฒนธรรม

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติ ได้จัดทำแผนวัฒนธรรมแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) มุ่งหวังที่จะป้องกัน และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ทางสังคมและวัฒนธรรม ต้องการให้คนไทยมีความสุข มีศักดิ์ศรี สามารถมีวิถีชีวิตในสังคมใหม่บนพื้นฐานของความ เป็นไทย สังคมมีระเบียบและดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง มีการพัฒนาอย่างก้าวหน้าเหมาะสมและยั่งยืน โดยการนำมิติทางวัฒนธรรมมาใช้ในการพัฒนา โดยให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วม ในการส่งเสริมและพัฒนาวัฒนธรรม โดยการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมขึ้น

สภาวัฒนธรรมเป็นองค์กรในท้องถิ่น ที่จัดตั้งขึ้นตามยุทธศาสตร์การดำเนินงานตามแผนวัฒนธรรมแห่งชาติในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ที่จะระดมสรรพกำลังในการดำเนินงานวัฒนธรรมโดยมุ่งเน้นให้คนในท้องถิ่น ดำเนินงานทางด้านวัฒนธรรมด้วยตนเอง โดยให้จังหวัดจัดตั้งองค์การระดับจังหวัด

วัฒนธรรมทุกระดับ จะประกอบด้วย ผู้แทนองค์กรภาครัฐ องค์กรภาคเอกชน องค์กรภาคชุมชน องค์กรภาคธุรกิจ และองค์กรภาควิชาการ เรียกว่า เบญจภาคี

จังหวัดอุดรดิตถ์เป็นจังหวัดหนึ่งที่มีการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด เมื่อ พ.ศ. 2539 จัดตั้งสภาวัฒนธรรมอำเภอและสภาวัฒนธรรมตำบล เมื่อ พ.ศ. 2540 โดยมีความคาดหวังว่าองค์กรนี้จะเป็นศูนย์กลางของความร่วมมือดำเนินงานวัฒนธรรมในด้านอนุรักษ์ ส่งเสริมเผยแพร่และพัฒนาวัฒนธรรมของท้องถิ่น อาทิ การสืบสานวัฒนธรรมไทย พัฒนาวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตในการเปลี่ยนแปลงของสังคม

จากการดำเนินงานของคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมในจังหวัดอุดรดิตถ์ เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. 2539-2540 พบว่าการเสนอโครงการเพื่อดำเนินงานวัฒนธรรมส่วนใหญ่เป็นโครงการที่เกี่ยวข้องกับประเพณี ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของงานด้านวัฒนธรรมเท่านั้น จากปัญหาที่พบดังกล่าวคณะผู้ศึกษาค้นคว้าจึงเกิดความสนใจว่า คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมในจังหวัดอุดรดิตถ์ มุ่งเน้นที่จะดำเนินงานวัฒนธรรมเฉพาะด้านประเพณีหรือไม่เข้าใจงานวัฒนธรรมในด้านอื่น ๆ หากได้ศึกษาบทบาทและศักยภาพในการดำเนินงานวัฒนธรรม ซึ่งเป็นความต้องการของท้องถิ่นอย่างแท้จริง อันจะเกิดประโยชน์กับผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติงานและท้องถิ่นในการดำเนินงาน อนุรักษ์ ส่งเสริมเผยแพร่ และพัฒนาวัฒนธรรมแบบยั่งยืนต่อไปในอนาคต

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้ามุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาบทบาท และศักยภาพในการส่งเสริมงานวัฒนธรรมของ คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมตำบล สภาวัฒนธรรมอำเภอ และสภาวัฒนธรรมจังหวัด ตามมาตรฐานวัฒนธรรมชุมชนของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติและองค์การ ศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ
2. เพื่อเปรียบเทียบบทบาทและศักยภาพ ในการส่งเสริมงานวัฒนธรรมของ คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมในจังหวัดอุดรดิตถ์ ตามมาตรฐานวัฒนธรรมชุมชนของสำนักงาน คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติและองค์การ ศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่ง สหประชาชาติจำแนกตามเพศ อายุ และตัวแทนองค์กร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลจากการศึกษาค้นคว้านี้สามารถเป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการดำเนินงานของ คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมตำบล สภาวัฒนธรรมอำเภอและสภาวัฒนธรรมจังหวัด ใน จังหวัดอุตรดิตถ์ให้ได้ทราบความสามารถดำเนินงานด้านวัฒนธรรมของตนเองตามบทบาท หน้าที่ที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติและองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และ วัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติกำหนดเพื่อให้สามารถพัฒนาตนเองให้มีการดำเนินงานอย่างมี ประสิทธิภาพและเกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

2. ผลจากการศึกษาค้นคว้า เป็นข้อมูลสำคัญที่ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม แห่งชาติ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด ศูนย์วัฒนธรรม จังหวัด ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการวางแผนและจัดสรรงบประมาณ สนับสนุนการปฏิบัติด้านวัฒนธรรม ของสภาวัฒนธรรมระดับต่าง ๆ ในจังหวัดอุตรดิตถ์ และ จังหวัดอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้ามามีขอบเขตดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาบทบาทและศักยภาพ การดำเนินงานวัฒนธรรมของ คณะกรรมการ สภาวัฒนธรรมตำบล สภาวัฒนธรรมอำเภอและสภาวัฒนธรรมจังหวัด ตามที่สำนักงาน คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (สวช.) กำหนด 9 ด้าน คือ

1.1 เป็นเวทีกลางในการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และแนวคิดในการ ดำเนินงานวัฒนธรรมทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ

1.2 ส่งเสริมและพัฒนา องค์การดำเนินงานวัฒนธรรมท้องถิ่นให้เข้มแข็ง และ ให้เป็นสมาชิกของสภาที่กว้างขวางยิ่งขึ้น

1.3 เป็นศูนย์กลางเครือข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรม ขององค์กรชุมชนใน ท้องถิ่น

1.4 ระดมทรัพยากรทั้งภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ ภาคเอกชน และภาคประชาชนใน การดำเนินงานวัฒนธรรมท้องถิ่น รวมทั้งสนับสนุนจัดตั้งกองทุนส่งเสริมวัฒนธรรมจังหวัด

1.5 เสนอข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัดในเรื่อง โครงการ งบประมาณ การจัดตั้งสมาคมมูลนิธิ และกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อ ดำเนินงาน วัฒนธรรมท้องถิ่น

1.6 สืบสานวัฒนธรรมไทยและเจตนารมณ์ของทศวรรษโลก เพื่อการพัฒนา วัฒนธรรมของสหประชาชาติ

1.7 พัฒนาวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตในการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่ ถูกต้อง และเหมาะสมต่อสภาวะการณ์ และต่อท้องถิ่น

1.8 ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านอนุรักษ์ ส่งเสริม เผยแพร่ และพัฒนาวัฒนธรรม ของท้องถิ่น

1.9 ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่จังหวัดหรือคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด หรือ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติขอความร่วมมือ

2. เพื่อศึกษาบทบาทและศักยภาพในการส่งเสริมงานวัฒนธรรมของคณะกรรมการ สภาวัฒนธรรมตำบล สภาวัฒนธรรมอำเภอและสภาวัฒนธรรมจังหวัด ตามมาตรฐาน วัฒนธรรมชุมชนขององค์การศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) 10 ด้านคือ

2.1 ความเข้าใจในเรื่องราวของตนเอง (Study and Research = Discovering)

2.2 ความซาบซึ้งในวัฒนธรรมของท้องถิ่น (Satisfaction and Appreciation)

2.3 การมีส่วนร่วมในการสงวนรักษาวัฒนธรรม (Preservation)

2.4 การรักษาสืบสานประเพณีในวิถีชีวิตประจำวัน

2.5 การส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรม (Promotion)

2.6 การเข้าไปร่วมกิจกรรมวัฒนธรรม (Participation)

2.7 การแลกเปลี่ยนกับวัฒนธรรมต่างถิ่น (แต่ต้องไม่เป็นทางทาสทางปัญญาหรือ เป็นทาสทางวัฒนธรรม (Exchange)

2.8 การสร้างสรรค์เสริมสร้างวัฒนธรรมของท้องถิ่น (Recreation)

2.9 การพัฒนาวัฒนธรรมของท้องถิ่น (Quality in Cultural Development)

2.10 การสร้างความเป็นธรรมทางสังคม (Social Justice)

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมใน จังหวัดอุตรดิตถ์ ประกอบด้วย คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมตำบล จำนวน 945 คน คณะกรรมการ สภาวัฒนธรรมอำเภอ จำนวน 293 คน และคณะกรรมการสภาวัฒนธรรม จังหวัด จำนวน 70 คน รวมประชากรทั้งสิ้น 1,308 คน

3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ คณะกรรมการสภาวัฒนธรรม ตำบลจำนวน 231 คน คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมอำเภอ จำนวน 63 คน คณะกรรมการ สภาวัฒนธรรมจังหวัดจำนวน 70 คน รวม 364 คน

4. ตัวแปรต้น ได้แก่

4.1 เพศ จำแนกได้ดังนี้ คือ

4.1.1 ชาย

4.1.2 หญิง

4.2 อายุ จำแนกได้ดังนี้ คือ

4.2.1 อายุ ต่ำกว่า 40 ปี

4.2.2 อายุ 40 - 50 ปี

4.2.3 อายุ 50 ปีขึ้นไป

4.3 องค์การที่บุคลากรสังกัด จำแนกได้ดังนี้ คือ

4.3.1 องค์การภาครัฐ

4.3.2 องค์การภาคเอกชน

4.3.3 องค์การภาคชุมชน

4.3.4 องค์การภาคธุรกิจ

4.3.5 องค์การภาควิชาการ

5. ตัวแปรตาม

5.1 บทบาทตามหน้าที่ในการส่งเสริมงานวัฒนธรรม ของคณะกรรมการ สภาวัฒนธรรม ตามที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติกำหนด

5.2 ศักยภาพในการส่งเสริมงานวัฒนธรรม ของคณะกรรมการสภาวัฒนธรรม ตามที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติกำหนด

5.3 บทบาทในการส่งเสริมงานวัฒนธรรม ของคณะกรรมการสภาวัฒนธรรม ตามวัฒนธรรมชุมชน ที่องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) กำหนด

5.4 ศักยภาพในการส่งเสริมงานวัฒนธรรมของคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมตาม วัฒนธรรมชุมชนที่องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) กำหนด

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาค้นคว้าที่ใช้คำศัพท์ต่าง ๆ ในความหมายดังต่อไปนี้

1. บทบาท หมายถึง หน้าที่หรือเงื่อนไขที่จะต้องกระทำ และบรรดาสถิติต่าง ๆ ที่ ได้มาพร้อมตำแหน่ง

2. ศักยภาพ หมายถึง ภาวะแฝง อำนาจหรือคุณสมบัติที่แฝงอยู่ในสิ่งต่าง ๆ อำนาจหรือให้ปรากฏเป็นสิ่งที่ประจักษ์ได้

3. ศักยภาพในการส่งเสริมงานวัฒนธรรม ชุมชน หมายถึง ความสามารถแฝงของ คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมที่จะดำเนินงานส่งเสริมวัฒนธรรมตามบทบาทที่สำนักงาน คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติกำหนด และหมายถึง ความสามารถแฝงของคณะกรรมการ สภาวัฒนธรรมที่จะดำเนินงานวัฒนธรรมชุมชนตามมาตรฐานขององค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

4. คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมในจังหวัดอุดรดิตถ์ หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ได้รับการ แต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจากจังหวัดอุดรดิตถ์ ให้เป็นคณะกรรมการ สภาวัฒนธรรมมี 3 ระดับ คือ

4.1 คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมตำบล

4.2 คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมอำเภอ

4.3 คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด

5. สภาวัฒนธรรมตำบล สภาวัฒนธรรมอำเภอ สภาวัฒนธรรมจังหวัด หมายถึง องค์การที่มาจากการรวมตัวกันของตัวแทนองค์กรที่ดำเนินงานด้านวัฒนธรรมในท้องถิ่น 5 องค์กร ที่เรียกว่า เบญจภาคี

6. เบญจภาคี หมายถึง ตัวแทนขององค์กรดำเนินงานด้านวัฒนธรรมประกอบด้วย

6.1 องค์การภาครัฐ หมายถึง องค์การที่รัฐบาลมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสาธารณประโยชน์ เช่น เทศบาล องค์การบริหารท้องถิ่น หน่วยงานของทางราชการ รัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ที่ไม่ใช่องค์การภาควิชาการ

6.2 องค์การภาคเอกชน หรือเรียกว่า องค์การสาธารณประโยชน์ หมายถึง กลุ่มคนที่ยกย่องร่วมกัน มีวัตถุประสงค์เพื่อสาธารณประโยชน์ เช่น สมาคม มูลนิธิ องค์การพัฒนาเอกชน องค์การการกุศล สโมสรชมรม และกลุ่มต่าง ๆ ที่ไม่ใช่องค์การภาคชุมชน และองค์การวิทยาการ

6.3 องค์การภาคชุมชน หมายถึง องค์การอาชีพ องค์การการศาสนา กลุ่มอาสาสมัคร คณะกรรมการหมู่บ้าน กลุ่มสาธารณสุขมูลฐาน องค์การประชาชนในตำบลและหมู่บ้าน กลุ่มอนุรักษ์ กลุ่มพัฒนาภายในชุมชน กลุ่มพิทักษ์สิทธิประโยชน์และการรวมตัวตามธรรมชาติในรูปแบบอื่น

6.4 องค์การภาคธุรกิจ หมายถึง กลุ่มคนที่ยกย่องร่วมกันโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้ากำไร เช่น บริษัท ห้างร้าน โรงแรม ศูนย์การค้า หอการค้า ธนาคาร ชมรมนักธุรกิจ สหกรณ์ และองค์การธุรกิจอื่น ๆ

6.5 องค์การภาควิชาการ หมายถึง สถาบันการศึกษา พิพิธภัณฑ์ ศูนย์วัฒนธรรม หอวัฒนธรรมนิทัศน์ศิลป หอศิลป์แห่งชาติ ผู้มีผลงานดีเด่นด้านวัฒนธรรม คนดีศรีสังคม ปราชญ์ชาวบ้าน ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชำนาญการ ตลอดจนชาวบ้านและผู้นำกลุ่มอาชีพต่าง ๆ

7. วัฒนธรรมชุมชนตามมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ หมายถึง งานวัฒนธรรม 9 ด้านที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติกำหนดให้เป็นบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมระดับตำบล ระดับอำเภอและระดับจังหวัด

8. วัฒนธรรมชุมชนตามมาตรฐานขององค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หมายถึงงานวัฒนธรรม 10 ด้าน ที่ องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติกำหนด เป็นข้อตกลงให้ประเทศสมาชิกดำเนินงานด้านวัฒนธรรม เพื่อการพัฒนาของประเทศสมาชิก

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้านี้สมมุติฐานดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมในจังหวัดอุดรดิตถ์ เพศชายและหญิง มีบทบาทและศักยภาพในการส่งเสริมงานวัฒนธรรมแตกต่างกัน
2. คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมในจังหวัดอุดรดิตถ์ ที่มีอายุต่างกัน มีบทบาท และศักยภาพในการส่งเสริมงานวัฒนธรรมแตกต่างกัน
3. คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมในจังหวัดอุดรดิตถ์ ที่เป็นตัวแทนจากองค์กรต่างกัน มีบทบาท และศักยภาพในการส่งเสริมงานวัฒนธรรมแตกต่างกัน